

XXXIII

Прот замислено погледна Ава. Изразът на лицето ѝ вече показваше съзнаване на опасността и възможността, че тя също би могла да стане жертва. При всички положения, ходът на събитията съвсем я беше изненадал.

– *Никога преди не съм била изправена пред такава дилема* – му каза тя след разказа му за храма на богинята О и решението за заминаване с малкия керван на търговците на следващата сутрин.

– Ава, пътуването няма да бъде само опасно, а и много уморително. Почакай ме тук. Вероятно по-лесно ще се добера сам.

Ава го погледна с благодарен, чувствен поглед:

– *Не знам как да ти помогна.*

– Ами вече ми помогна достатъчно. Все пак, надявам се отново да се срещнем, макар че сме изправени пред прекалено много рискове, за да имаме по-определени планове. Сигурно ще се появи подходящ случай. Тогава ще се срещнем, нали?

След кратко мълчание и размисъл, тя се съгласи:

– *ОК. Вероятно по-скоро бих ти пречила, отколкото да ти бъда от полза. Другояче си представях шляенето по тази планета.*

Прот се доближи до нея, прегърна я през кръста и леко я притисна към себе си:

– *Ще се срещнем после, нали?*

– *Разбира се, Прот. Ще ми липсваш.* – Опасността, на която се излагаше, силно я трогна. – *Обади ми се, където и да бъда. Харесва ми с теб.*